

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/58/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3107209308
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3107209308.4

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci žalobcu: Rímskokatolícka cirkev Biskupstvo Nitra, so sídlom Nitra, Nám. Jána Pavla II 7, IČO: 35 593 008, právne zastúpený Petruška & partners, s. r. o., so sídlom v Nitre, Kupeckého 18, IČO: 47 254 882 proti žalovaným 1/ Slovenská republika, zastúpená Slovenským pozemkovým fondom, Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, 2/ Okresný úrad Trenčín, so sídlom v Trenčíne, Hviezdoslavova č. 3, 3/ LESY Slovenskej republiky, š.p., so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP č. 8, právne zastúpený JUDr. Pavlom Halajom, advokátom so sídlom v Revúcej, Remeselnícka 315/9, 4/ Mesto Trenčín, so sídlom v Trenčíne, Mierové nám. 2, právne zastúpený GARANT PARTNER legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 21, IČO: 36 856 380, o vydanie nehnuteľností, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, zo dňa 12. novembra 2018, č.k. 19C/85/2007-983, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaní 1/, 2/, 3/, 4/ **m a j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal vydania vlastníctva k nehnuteľnostiam pôvodne zapísaným v pozemnoknižnej vložke č. 1, k.ú. Opatová a vyslovil, že žalovaným 1/ až 4/ sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie uviedol, že v poradí prvým rozsudkom zo dňa 01.04.2008 bola žaloba žalobcu zamietnutá v celom rozsahu pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovaného, pričom na odvolanie žalobcu bol odvolacím súdom rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Následne bolo uznesením zo dňa 24.07.2013 pripustené, aby do konania vstúpil na stranu žalovaných aj pôvodne Obvodný úrad Trenčín, v súčasnosti Okresný úrad Trenčín, Lesy SR a Mesto Trenčín a následne uznesením zo dňa 24.06.2014 bola pripustená zmena žaloby tak, že žalovaní sú povinní vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam definovaným v návrhu, pôvodne vedených v pozemnoknižnej vložke č. 1 pre k.ú. Opatová a to žalovaný 1/ Slovenský pozemkový fond, nehnuteľnosti zapísané v registri C na LV č. 30309 definované v žalobe, žalovaný 2/ Okresný úrad Trenčín, nehnuteľnosti zapísané v registri C, k.ú. Opatová na LV č. 33902, definované v žalobe, žalovaný 3/ Lesy SR, nehnuteľnosti zapísané v registri C na LV č. 3249, definované v žalobe a žalovaný 4/ Mesto Trenčín, nehnuteľnosti registra C, k.ú. Opatová, zapísané na LV č. 2932, definované v žalobe.

2. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 2 ods. 1, § 2, § 3 ods. 1 písm. c/ zák.č. 161/2005 Z.z. s tým, že za účelom nápravy majetkových krívd spôsobených pred rokom 1989 odňatím majetku sú v rozpore s princípmi právneho štátu bol najprv prijatý zák.č. 403/1990 a následne zák.č. 282/1993, pričom s cieľom umožniť oprávneným osobám, ktoré nestihli uplatniť svoj nárok v lehote, bol následne prijatý aj zák.č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným

veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam. Žalobca si preto v konaní uplatnil právo na vydanie nehnuteľnosti nachádzajúcich sa v k.ú. Opatová titulom cirkevnej reštitúcie podľa ust. zák.č. 161/2005 Z.z., pričom predpokladom úspešnosti takéhoto návrhu je v prvom rade skutočnosť, že žalobca je oprávnenou osobou a v zmysle § 2 ods. 2 uvedeného zákona mu svedčí reštitučný titul v zmysle § 3 uvedeného zákona, svoj návrh uplatnil proti povinnej osobe a podľa § 4 ods. 1 včasne a riadne uplatnenie práva na vrátenie vlastníctva proti povinnej osobe podľa § 5 ods. 1 uvedeného zákona. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že žalobca nie je oprávnenou osobou, ktorej by svedčil reštitučný titul v zmysle ustanovení zák.č. 161/2005 Z.z.. Žalobca je útvaram registrovanej cirkvi so sídlom na území Slovenskej republiky a má právnu subjektivitu. V konaní nebolo ničím preukázané, že by žalobca bol pôvodným vlastníkom predmetných nehnuteľností, ktoré prešli do vlastníctva štátu v období od 02.11.1938 do 01.01.1990 na základe odňatia bez náhrady postupom podľa zák.č. 142/1947 Zb. alebo podľa zák.č. 46/48 Zb. a nebolo preukázané, že by bol žalobca právnym nástupcom takéhoto vlastníka. V pozemnoknižnej vložke č. 1, k.ú. Opatová je ako vlastník pozemkov zapísaných vedená Študijná základnina v Bratislave na základe pôvodného zápisu.

3. Z oboznámených listín vyplynulo, že Študijná základnina bola založená cisárovnou Máriou Teréziou dekrétom zo dňa 25.03.1780 z majetku uprázdnených opátstiev a prepozitúr ako aj klauzúr a kláštorov a z majetku hnutel'ného a nehnuteľného zrušeného náboženského rádu Spoločnosti Ježišovej, teda z majetku rímskokatolíckej cirkvi. Základnina bola samostatnou právnickou osobou od rímskokatolíckej cirkvi odlišnou a mala charakter verejného fondu. Panovníčka Mária Terézia zriadila základninu s vlastnou právnou subjektivitou a na základe jej dispozičnej právomoci darom tejto základnine previedla do jej vlastníctva majetok oslobodený od cudzieho práva, pričom určila, na aký účel má tento majetok slúžiť (pre obecné dobro, pre starostlivosť, ktorú venuje panovníčka výchove a vzdelávaniu mládeže). Študijná základnina spĺňa všetky znaky verejného fondu s vlastnou právnou subjektivitou (viď Slovník verejného práva Československého vydavateľstvo Rovnosť Brno 1948, Základy všeobecného súkromného práva univerzitného profesora JUDr. Štefana Lubyho). V neskorších dobových listinách bola Študijná základnina označená ako Študijný fond a s prihliadnutím na ust. § 18 ods. 1, 2 písm. b/ v spojení s § 854 OZ je potom potrebné túto Študijnú základninu považovať za právnickú osobu, ktorá má spôsobilosť mať práva a povinnosti. Záver, že Študijná základnina bola samotnou právnickou osobou oddelenou od cirkvi je podložený účelom Študijnej základniny vyjadrenej priamo v zakladacom dekréte Márie Terézie slovným spojením pre obecné dobro, starostlivosť o výchovu a vzdelávanie mládeže a spôsobom správy, keď táto bola vykonávaná štátnymi orgánmi (Kráľovská komora, Miestodržiteľská rada, Zvláštne oddelenie bývalého Uhorského ministerstva kultu a osvety, Cirkevný referát pri ministerstve s plnou mocou pre správu Slovenska, Centrálna komisia RK cirkevných majetkov na Slovensku, Likvidačná komisia pre správu niektorých cirkevných majetkov, Centrálna správa verejnozákladninných majetkov v Bratislave a Povereníctvo školstva a osvety odbor pre správu základnín). Následne súd prvej inštancie poukázal na niektoré dobové historické práce, ktoré považovali Študijný fond za verejný fond vychádzajúc z jeho verejného charakteru určeného príjmov na krajské školské ciele s tým, že väčšina katolíckych politikov pri vypracovaní koncepcie autonómnej Uhorskej katolíckej cirkvi ani pri predpokladanej odluke od štátu nepožadovali odovzdanie fondu do vlastníctva cirkvi. Výnimkou bol Štefan Apáty snažiaci sa vo svojej analýze dokázať cirkevný charakter fondu argumentujúc legislatívou z feudálneho obdobia a minister gróf Ján Zichy. O charaktere Študijného fondu ako verejného fondu verejnej základniny svedčí nepriamo aj práce financovaním cirkvi v českých zemích v 20. storočí autora Petra Bradáča, keď z tejto vyplýva, že ani náboženské fondy zriadené Jozefom II. a slúžiace výhradne potrebám rímskokatolíckej cirkvi nikdy neboli majetkom cirkevným, ale mali povahu samostatnej právnickej osoby. Uvedené vyplynulo aj z obsahu rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Československej republiky č. 3252/26 zo dňa 20.02.1926. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že neboli naplnené predpoklady ani v zmysle kódexu kanonického práva preto, aby bolo možné považovať Študijnú základninu za cirkevnú právnickú osobu, teda za jej útvár. Študijnú základninu nezriadila cirkevná vrchnosť, ale štát, reprezentovaný panovníčkou Máriou Teréziou. Neriadila sa kánonickým, ale svetským právom, bola spravovaná orgánmi štátu, nie cirkevnou vrchnosťou a o jej zániku nerozhodovala cirkev, ale štát prostredníctvom svojho orgánu.

4. Z dokazovania vyplynulo, že majetok Študijného fondu nemožno pokladať za majetok rímskokatolíckej cirkvi, prípadne majetok niektorého jej útvaru z rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Československej republiky č. 16643/24 zo dňa 01.10.1924 vyplýva, že cirkevný majetok bol a je majetkovou podstatou sui generis, ktorá slúži výhradne účelom konfesným a na ktorú platné právo nenazerá inak, ako na predmet istej starostlivosti a dozoru štátnych orgánov, správa majetku cirkevného je v rukách kléru a vplyv štátnej moci sa obmedzuje na intenzívny dozor a zákazy voľného nadobúdania, scudzenia a zabavenia cirkevných statkov. Podľa rozhodnutia Najvyššieho správneho

súdu Československej republiky č. 9720/25 zo dňa 25.06.1925 cirkevným imaním rímskokatolíckej cirkvi sa má rozumieť súbor vecí a práv majúcich majetkovú cenu, ktoré patria cirkvi sú trvale spojené s niektorým cirkevným ústavom a slúži účelom cirkvi. Z týchto rozhodnutí možno uzavrieť, že cirkevným majetkom je taký majetok, ktorý patrí celej rímskokatolíckej cirkvi apoštolskému stolcu, cirkevnej právnickej osobe, ide o majetok, ktorý slúži výhradne účelom rímskokatolíckej cirkvi a jeho správa je v rukách rímskokatolíckej cirkvi a je v istej starostlivosti a dozoru štátnych orgánov. Žiadna z týchto podmienok splnená nebola. Majetok Študijného fondu vlastnicky patril Študijnému fondu, ktorý bol samostatnou právnickou osobou, verejným fondom založeným zakladajúcou listinou Márie Terézie majúcej účinky zákona, pričom tento fond bol odlišný od rímskokatolíckej cirkvi neboli právnickou osobou. Z listín bolo preukázané, že z výnosov majetkov Študijnej základniny bolo zabezpečované bývalé jezuitské gymnázia, ktoré štát prevzal do svojej kompetencie, pričom časť z nich ostala natrvalo štátnymi školskými inštitúciami, niektoré z nich boli zverené do správy iným náboženským rádom a z výnosov Študijnej základniny sa financovali len štátne gymnázia. Z výnosov majetkov Študijnej základniny boli financované aj tzv. normálne školy, teda štátom podporované základné školy, pričom postupom času nadobudli školy v Rakúsko-Uhorsku občiansky charakter a študovali na nich nielen katolícky, ale aj protestantskí a židovskí žiaci (viď. § 23 zák.č. 48 z 25.05.1868). Rímskokatolícka cirkev nemala na vyučovanie iných predmetov ako náboženstva na štátnych školách žiadny vplyv a školy a výchovné ústavy, ktoré sú celkom alebo sčasti zriadené alebo financované štátom, môžu užívať všetci štátni občania bez ohľadu na ich vierovyznanie. Z majetku Študijnej základniny boli financované tzv. šľachtické konvikty, Kráľovská akadémia v Košiciach dvojročným filozofickým a právnickým kurzom, Štátna školská správa ľudových škôl, štipendiá pre učiteľov ľudových škôl. Z tohto vyplýva, že majetok Študijnej základniny bol používaný v súlade s jej účelom určeným zakladajúcej listinou panovníčky Márie Terézie a slúžil verejnému prospechu, podpore školstva a nielen v prospech rímskokatolíckej cirkvi. Správu študijného fondu nevykonávala rímskokatolícka cirkev, ale boli to orgány štátu. Ani po uzatvorení Modus vivendi 1927 neprešla správa študijnej základniny do rúk rímskokatolíckej cirkvi. Do Správy apoštolského administrátora v Trnave prešla len Správa cirkevných majetkov maďarských cirkevných ustanovizní na území Slovenskej republiky, majetky verejno-právnych základnín dostali osobitnú ústrednú správu, ktorá v roku 1938 začala pôsobiť ako centrálna správa verejnozákladninných majetkov v Bratislave. Tento záver je potvrdený svedectvom Ministerstva školstva a Národnej osvety v Bratislave zo dňa 19.01.1940 a 04.09.1940.

5. Z textu zakladajúcej listiny, teda dekrétu cisárovnej Márie Terézie majúceho účinky zákona bolo preukázané, že účel a ciele Študijnej základniny neboli viazané z rímskokatolíckou cirkvou, pretože tento fond bol založený pre obecné dobro pre starostlivosť a výchovu a vzdelávanie mládeže a na tento účel aj slúžil. Študijná základnina bola samostatnou právnickou osobou od rímskokatolíckej cirkvi odlišnou, ktorá vlastnila predmetné nehnuteľnosti a tie nemožno považovať za cirkevný majetok, keďže by jej boli odňaté dekrétom panovníčky. Neslúžili potrebám cirkvi konkrétneho útvaru cirkvi a cirkev nevykonávala ani správu tohto majetku. Z fondu boli zabezpečované bývalé jezuitské gymnázia, štátom podporované základné školy, platy inšpektorov, či štipendiá pre učiteľov ľudových škôl. S vydávaním nehnuteľností, ktoré patrili verejným základninám nepočítal ani zák.č. 161/2005 Z.z., podľa ktorého žalobca uplatnil reštitučný nárok, pretože z dôvodovej správy vyplýva, že predmetom vydania nie sú nehnuteľnosti, ktoré boli majetkom verejných základnín, školské, univerzitné a náboženské. V dôvodovej správe sa tiež uvádza, že verejné základniny tvorili spravidla nehnuteľné majetky, ktoré určil zakladateľ a ktorých výnos slúžil na podporovanie inštitúcie a osôb. Od obdobia neskorého feudalizmu mali základniny charakter právnických osôb, ich zakladateľmi bývali najmä cirkevní hodnostári a šľachtici, ale prostredníctvom kráľovskej pokladnice aj panovník, ktorý potvrdzoval všetky cirkevné a významné základniny. Keďže v konaní bolo preukázané, že predmetný majetok odňatý postupom podľa zák.č. 142/47 v tom čase nepatrila rímskokatolíckej cirkvi, ani žiadnej jej právnickej osobe, nešlo o cirkevný majetok a jednalo sa o vlastníctvo samostatnej právnickej osoby študijnej základniny zapísanej v pozemkovej knihe, žalobca nemôže byť považovaný za oprávnenú osobu v zmysle § 2 ods. 2 zák.č. 161/2005 Z.z. len z toho dôvodu, že predmetné nehnuteľnosti boli pred vydaním dekrétu menovanej panovníčky cirkevným majetkom. Tento majetok prestal byť vlastníctvom rímskokatolíckej cirkvi na základe dekrétu Márie Terézie z roku 1780, ktorým boli majetky zrušeného Jezuitského rádu Máriou Teréziou darované Študijnej základnине na účely financovania školstva. Nápravu takejto dávnej krivdy zák.č. 161/2005 nesledoval.

6. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by v období od vydania zakladacieho dekrétu Márie Terézie po odňatí vlastníctva podľa zák.č. 142/1947 Zb. došlo ku právnej skutočnosti, na základe ktorej by právo aprobevaným spôsobom vlastnícke právo k predmetnému majetku stratila Študijná základnina a nadobudla ho rímskokatolícka cirkev. Cisár Jozef II. nariadil zlúčenie univerzitného a študijného fondu, následkom čoho boli majetky fondov dňa 02.02.1782 odovzdané Kráľovskej dvorskej

komore a tento stav sa zmenil po smrti Jozefa II. v roku 1793, kedy majetky oboch fondov boli odňaté Dvorskej komory a od 01.08.1793 bola správa odovzdaná späť Miestodržiteľskej rade. Nešlo o vrátenie vlastníckeho práva, ale len vyčlenenie tých majetkov z majetku štátu dané pod správu inému orgánu štátu. Konkordát uzavretý medzi Svätou stolicou a Rakúsko-Uhorskom v roku 1855, ktorý bol vyhlásený cisárskym patentom zo dňa 05.11.1855 v zmysle článku XXXI, z ktorých pozostáva náboženský a Študijný fond sú podľa svojho pôvodu vlastníctvom cirkvi, budú jej menom spravované, pričom budú biskupi vykonávať im prislúchajúci dozor a príjem Študijného fondu bude využitý výlučne na katolícke školstvo a podľa zbožnej vôle zakladateľa netvoril v roku 1918 súčasť ríšskych zákonov zanikajúcej Rakúsko-uhorskej monarchie a nemohol byť prevzatý nástupníckymi štátmi, teda ani Československou republikou, pretože konkordát bol zo strany Rakúsko-Uhorska vypovedaný v roku 1870 s odôvodnením, že dogmou o pápežskej neomylnosti, ktorý bol vyhlásený na Prvom Vatikánskom koncile došlo k zmene charakteru katolíckej cirkvi. Platnosť výpovede konkordátu bola potvrdená pápežskou alokáciou z 21.11.1921 a pápežskou konštitúciou Pia XI zo dňa 23.12.1922, v dôsledku ktorej Svätá stolica vyhlásila, že nepovažuje nástupnícke štáty za nástupcov zaniknutých štátov do práv a povinností voči cirkvi a Svätá stolica a nástupnícke štáty stratili možnosť dovoľávať sa právnej úpravy pred rokom 1918. Výpoveďou konkordát zanikol a preto sa nepostupovalo podľa čl. XXXI cisárskeho patentu, z čoho vyplýva, že Študijný fond bol aj naďalej spravovaný štátnymi orgánmi a nie cirkvou, ani v mene cirkvi a príjmy z majetku Študijného fondu neslúžili výlučne katolíckemu školstvu, ale boli z nich financované aj štátne školy.

7. Základnina mala s rímskokatolíckou cirkvou spoločné len to, že ich majetkový substrát bol pri založení vytvorený z majetku rímskokatolíckej cirkvi. Inak sa jednalo o samostatnú právnickú osobu s povahou verejného fondu. V konaní nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by menovaný fond zanikol. V zmysle základov všeobecného súkromného práva univerzitného profesora JUDr. Štefana Lubyho základnina zanikne 1. Ak zanikne jej účel, najmä splnením alebo tým, že sa jeho plnenie stane raz navždy nemožným. 2. Zánikom majetkového substrátu. 3. Ak sa splní príčina určená zakladateľom, napr. využil svoje mienené právo základninu zrušiť, alebo uplynul čas alebo nastala rozvozovacia podmienka. 4. Základnina zanikne, ak ju zruší vrchnostenská moc. V konaní nebolo preukázané, že by niektoré z týchto dôvodov zániku nastal. Podľa uznesenia Vlády Československej republiky zo dňa 21.10.1952 Študijný fond bol výslovne vyňatý zo zrušenia, ktoré dopadlo na všetky fondy, účelové imanie a nadácie v správe ústredných úradov a ich orgánov. Uvažovať by sa dalo o zániku Študijného fondu z dôvodu zániku jeho majetkového substrátu. Likvidačné stredisko základniny z roku 1954 svoju činnosť ukončilo, pretože sa úplne zlikvidovala majetková podstata verejných základnín. V konaní nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorým by bolo preukázané, že okrem nehnuteľností v k.ú. Opatová stratil fond nejakým spôsobom všetok ostatný nehnuteľný aj hnutelný majetok. Súdu chýbali dôkazy o tom, že celý majetkový substrát Študijného fondu zanikol, čím by zanikol aj samotný fond a bolo by možné uvažovať o právnom nástupníctve po ňom. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že aj v prípade, ak by sa Študijný fond mal pokladať za tzv. zbožnú nadáciu rímskokatolíckej cirkvi, či inú cirkevnú právnickú osobu, čo však súd ako je hore uvedené vylučuje, musel by žalobca preukázať jej zánik v zmysle kódexu kanonického práva. Takéto skutočnosti z vykonaného dokazovania nevyplývali. Ani Modus vivendi z roku 1927, ani apoštolské konštitúcie nestanovil a ani nemohli stanoviť, keď Študijný fond v tom čase existoval, vykonával činnosť a bol pod dohľadom a správou štátnych orgánov, právne nástupníctvo po Študijnej základnине, ale len určil obvody diecézne na území Československej republiky tak, aby sa kryli so štátnymi hranicami. O právnom nástupníctve rímskokatolíckej cirkvi, prípadne niektorého jej útvaru po Študijnom fonde vzhľadom na územný princíp by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by tento fond preukázateľne zanikol a z nejakého dôvodu by sa dalo dôvodne domnievať, že jeho právneho nástupcu treba hľadať medzi subjektmi rímsko-katolíckej cirkvi.

8. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že Študijná základnina, ktorej svedčí zápis vlastníckeho práva v pozemkovej knihe bola od jej založenia samostatným subjektom práva s vlastnou právnou subjektivitou a nebol útvarom rímskokatolíckej cirkvi. Zo strany žalobcu nebolo preukázané tvrdenie, že je právnym nástupcom Študijnej základniny. Nebola vyvrátená hodnovernosť zápisu vlastníckeho práva v evidencii nehnuteľností v prospech Študijnej základniny ako pôvodného vlastníka. Žalobca tak nie je oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 2 zák.č. 161/2005 Z.z.. Z týchto dôvodov nemožno odňatie vlastníctva nehnuteľností zapísaných vo vložke č. 1, k.ú. Opatová pozemnoknižnému vlastníkovi Študijnej základniny bez náhrady postupom podľa zák.č. 142/47 považovať za krivdu voči rímskokatolíckej cirkvi. Dôvod, že nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, súd sa už nezaoberal pasívnou vecnou legitímáciou žalovaného, ktorú tiež žalovaný spochybňoval. Preto súd žalobu ako celok zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným 1/ až 4/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

9. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietal, že predložil v konaní viaceré právne predpisy ako aj archívne dokumenty a judikáty Najvyššieho súdu týkajúce sa majetku náboženskej základniny, pričom v tejto časti odvolania poukazoval na vývoj cirkevného majetku po roku 1918. Po vzniku Československej republiky v roku 1918 na Slovensku ostal istý komplex z rôznych rímskokatolíckych majetkov. Tieto majetky boli spísané v pozemkov knihe pod rôznymi menami s tým, že Československá vláda majetky prevzala do nútenej správy a to nariadením ministra pre Slovensko a to č. 132/19 UN o vnúternej správe niektorých cirkevných statkov zo dňa 11.08.1919. Na základe tohto nariadenia celý hnuťelný a nehnuteľný majetok Ostrihomskeho arcibiskupstva, Biskupstva Nitrianskeho, Spišského, Bánskobystričského kapitulu Ostrihomskeho a Vácovského, základniny náboženskej a vyučovacej, seminára Ostrihomskeho a všetky ostatné majetky a fondy rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú spravované rímskokatolíckymi biskupmi, prelátmi, kapitulami a kláštorami dané pod dozor. Správu týchto cirkevných majetkov a dozorom nad cirkevnými základninami bola poverená Centrálna komisia rímsko-katolíckych majetkov pre Slovensko, ktorým predsedom bol Karel Medvedský a ďalej sedem členov. Nariadením č. 158/1919 UN bolo umožnené Centrálnej komisii odpredávať nepodstatné čiastky katolíckych cirkevných majetkov. Nariadením č. 7/1921 bol daný hnuťelný a nehnuteľný majetok a základnina biskupstva pod nútenú správu Centrálnej komisie. Nariadením č. 30/1921 bola vyslovená nútená správa nad majetkom rábskej kapituly na území Slovenska. Svätá stolica po vzniku Československa menovala biskupa ThDr. Pavla Jantauscha za apoštolského administrátora pre celé územie ostrihomskej arcidiecézy, ktoré sa nachádzalo na území Československej republiky. Vládny referent Karol Medvedsky podľa notárskej zápisnice odovzdal všetky hnuťelné a nehnuteľné cirkevné majetky na území Československej republiky nachádzajúce sa pod bývalou správou Ostrihomskej arcidiecézy. Minister mocou pre Slovensko výnosom zo dňa 03.10.1922 uložil centrálnej komisii, aby úlohy zverené nariadením naďalej vykonávala. Následne bola zriadená likvidačná komisia pre správu cirkevných majetkov za tým účelom, aby prevzala cirkevný majetok doteraz nachádzajúci sa v správe centrálnej komisie. Zásadná dohoda sa vyjadrila v pakte Modus vivendi, ktorý vstúpil do platnosti 02.02.1928, na základe ktorého vznikla správna komisia v dohode s Československou vládou s tým, že po týchto udalostiach sa pristúpilo k riešeniu čl. 1 Modusu vivendi v dvoch etapách. Prvá etapa zahŕňala vonkajšie ohraničenie diecéz, aby hranice zrovnávali s hranicami štátnymi. Druhá etapa mala predstavovať vnútorné rozhraničenie diecéz. Prvá etapa sa definitívne skončila vydaním apoštolskej konštitúcie zo dňa 02.09.1937, ktorým sa hranice diecéz upravili tak, aby sa zhodovali so štátnymi hranicami a vláda zrušila formálne zátvor cirkevných majetkov, čím došlo k formálnemu uvoľneniu cirkevných majetkov v prospech zriadenej a samostatnej apoštolskej administratúry v Trnave. Rímskokatolícke majetky podľa svojej povahy a pôvodného určenia nie sú cirkevnými majetkami v Maďarsku, ale rímskokatolíckej cirkvi na Slovensku. Táto koncepcia vo vzťahu k majetkom cirkevným základnín pretrvávala až do roku 1949. Zák.č. 217/1949 bol zriadený štátny úrad pre cirkevné veci ako ústredný orgán, ktorý prevzal od ústredných orgánov štátnej moci výlučnú pôsobnosť vo všetkých cirkevných a náboženských veciach. Vládne nariadenie o pôsobnosti a organizácie štátneho úradu pre cirkevné veci určil rozsah pôsobnosti tohto orgánu a prináležala mu aj pôsobnosť v správnych veciach cirkvi náboženských spoločností zložiek, komunit, ústavov, základnín, kostolov, fondov, reholí, správa cirkevných fondov a základnín. Štátny úrad pre cirkevné veci vo vyhláske č. 351/1950 určil, že správu majetkových podstát a kongregácií, ktoré neslúžia rehoľným účelom preberá náboženský fond a výnosy plynúce z týchto majetkových podstát zostávajú zachované pre náboženské účely rímskokatolíckej cirkvi. Takto ustanovený fond mal inú právnu a inštitucionálnu povahu ako to bolo pred rokom 1950. Štátny úrad pre veci cirkevné bol zrušený Nariadením vlády č. 19/1956 a jeho pôsobnosť prešla na Ministerstvo školstva a kultúry. To, že aj v tomto čase boli základniny zlúčené do Slovenského náboženského fondu vo vlastníctve rímsko-katolíckej cirkvi je nepriamo potvrdené ust. § 28 zák.č. 29/51, ktorým sa určuje štátny rozpočet ČSR na rok 1951. To isté platí aj účelových imaniach akéhokoľvek vzniknutých a o základninách. Štát si vyhradil právo na zrušenie fondov pod štátnym dozorom a nariadiť ich likvidáciu. K tejto situácii nikdy nedošlo a štátom kreovaný náboženský fond v roku 1959 prestal vykonávať svoju činnosť bez nariadenia likvidácie a teda jej zostávajúci majetok zostal majetkom žalobcu a nebol nikdy poštátnený. To, že nešlo o majetok štátu je priamo potvrdené aj schválením prevodu nehnuteľností podľa § 10 zák.č. 218/1949 na majetok patriaci pôvodnej Študijnej základnине poverením školstva a kultúry v darovacej zmluve uzavretej medzi Slovenským náboženským fondom a Československým štátom, pričom takýto súhlas by nebol potrebný, ak by išlo o vlastníctvo štátu alebo iného subjektu ako cirkvi. Tento právny názor bol potvrdený na celoštátnom seminári výkladu zákona o zmiernení majetkových krívd spôsobených cirkvou a náboženským spoločnostiam. Konečným riešením a potvrdením vzájomnej dohody medzi Československou republikou

a Svätou stolicou z roku 1928 bolo vydanie pápežskej konštitúcie slovenskosti zo dňa 30.12.1977, na základe ktorých bola zriadená Samostatná slovenská cirkevná provincia. Na základe týchto konštitúcií boli zosúladené hranice cirkevnej jurisdikcie so štátnymi hranicami. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalobca pri podávaní výzvy vychádzal najmä zo zápisov v pozemnoknižnej vložke č. 1 pre k.ú. Opatová, kedy posledný relevantný zápis bol vykonaný v roku 1948, na základe ktorého sa poznamenalo, že predmetné nehnuteľnosti sa zamýšľajú štátom prevziať a že podliehajú revízií v zmysle pozemkovej reformy. Prevzatím prechádzajú tieto nehnuteľnosti do vlastníctva štátu. Vo veciach posúdenia právneho nástupníctva po Študijnej základnине (maďarský kráľovský verejný majetok - študijný podklad poukazoval aj na medzivojnovú literatúru ako aj na doterajšiu judikatúru rozhodujúcu činnosť Najvyššieho súdu a to v konaní 1Mcdo 9/2010). Vo veci právneho nástupníctva rímskokatolíckej cirkvi po základnине sa vyjadril NS SR vo viacerých rozhodnutiach (1Cdo 247/2006, 1Mcdo 9/2007, 2Cdo 201/2009, 1Mcdo 9/2010). V týchto rozhodnutiach jednoznačne Najvyšší súd stanovil za situácie, keď na Slovensku už nepôsobí už Študijná základnina, ktorej majetok bol priamo zviazaný s rímskokatolíckou cirkvou, dovolací súd je toho názoru, že pre posúdenie, či žalobca je alebo nie je oprávnenou osobou nie je podstatná skutočnosť, že Študijná základnina netvorila súčasť hierarchického zriadenia rímskokatolíckej cirkvi. Pri výklade pojmu oprávnenej osoby pre účely zákona nemožno totiž obísť aký bol pôvod, účel a cieľ uvedeného fondu a stav, že ukončením jeho činnosti sa zmaril účel a ciele fondu bezprostredne viazané s rímskokatolíckou cirkvou, t.j. že krivda spáchaná na tomto fonde predstavovala priamu krivdu voči rímskokatolíckej cirkvi, ktorú napraviť sledovať aj zámer zák.č. 161/2005 Z.z. a zák.č. 282/1993 Z.z.. Okrem rozhodnutia Najvyššieho súdu poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 216/2011-36. S prihliadnutím na túto skutočnosť mal za to, že žalobca je aktívne legitimovaným subjektom a právnym nástupcom pôvodného vlastníka žalovaných nehnuteľností. Poukázal na správu grófa Alberta Aponyho a Ištvána Apáthyho, ktorú v roku 1883 preskúmavali právnú povahu Študijnej základniny na požiadanie Uhorského parlamentu a pričom zo správy z roku 1883 vyplynulo, že základniny sú majetkom rímsko-katolíckej cirkvi. Mala za to, že Okresný súd Trenčín pri vydaní napadnutého rozsudku nerešpektoval judikatúru rozhodnutia Najvyššieho súdu, ktoré boli vydané za účelom vyriešenia otázky zásadného právneho významu. Došlo teda tým k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces s tým, že v prípade, ak krajský súd nebude chcieť odvolaniu vyhovieť, žiadali, aby bolo pripustené dovolanie, ktorým dôjde k vyriešeniu otázky, či je Rímskokatolícka cirkev biskupstvo Nitra právnym nástupcom Študijnej základniny maďarský kráľovský verejný majetok.

10. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný 1/ Slovenský pozemkový fond, ktorý sa stotožnil s právnym posúdením veci vykonaný súdom prvej inštancie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

11. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný 4/, ktorý uviedol, že s námietkami zo strany žalobcu nesúhlasí, pričom z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, správne zistil skutkový stav veci, vec správne posúdil po právnej stránke a správne sa argumentačne vysporiadal so skutkovým aj právnym posúdením celej veci. Žalobca opakovane poukazuje na vývoj cirkevného majetku po roku 1918, s posúdením ktorého sa prvostupňový súd dostatočným spôsobom vysporiadal, čo preukazuje rozsiahla argumentácia prvostupňového súdu. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že konajúci súd pri vydávaní svojho rozhodnutia nerešpektoval rozhodnutia Najvyššieho súdu. Žiadny právny predpis neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu vydaného v inej veci, pričom súdne rozhodnutie ako také nie je prameňom práva, ale je zdrojom argumentačnej sily pri zabezpečení súladnej aplikácie a interpretácie právnych predpisov. Žalovaný považuje teda rozsudok za zákonný, správny a určitý vychádzajúceho zo správne a úplne zisteného skutkového stavu veci.

12. Žalobca sa ďalej k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

13. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP z týchto dôvodov:

14. V prejednávanej veci mal odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za preukázané, že žalobca sa domáha pôvodne od žalovaného 1/ a následne aj žalovaných 2/, 3/, 4/ vydania vlastníctva k nehnuteľnostiam, zapísaným v pozemnoknižnej vložke č. 1, k.ú. Opatová s tým, že z obsahu tejto vložky vyplýva, že okrem iného v tejto boli zapísané aj parcely č. 776, 777/1, 778, 779/2, 696, 783/1, 784, 785, 786, 787 a 788. Tieto nehnuteľnosti podľa zápisu z pozemnoknižnej vložky boli vedené ako Maďarské kráľovské verejné základniny (vzdeláviacia základnina). Následne zo záznamov pod č. 9 a 10 v časti B pozemnoknižnej vložky, nehnuteľnosti na strane A, teda aj tieto parcely podľa návrhu Povereníctva

pôdohospodárstva pozemkovej reformy podliehajú revízii podľa zák.č. 142/1947 Zb. a tieto nehnuteľnosti zamýšľa Povereníctvo pôdohospodárstva pozemkovej reformy prevziať.

15. Listom zo dňa 02.11.1949 Povereníctvo školstva vied a umení, odbor pre správu základnín v Bratislave upovedomil všetkých zamestnancov verejných základnín v trvalom služobnom pomere, že všetok vlastníctvo poľnohospodársky majetok verejných základnín bol zrevidovaný podľa Zákona o revízii prvej pozemkovej reformy č. 142/1947 Zb. a do konca decembra 1949 bude odovzdaný Národným podnikom Československé štátne lesy a Československé štátne podniky.

16. Zápisnicou zo dňa 15.12.1949 bolo preukázané, že v tento deň sa uskutočnilo prevzatie lesného majetku, veľkostatku Študijnej základniny Opatová nad Váhom od vlastníka osôb hospodáriacich podľa zák.č. 142/1947 Zb. a jeho odovzdanie prídelcom. V prílohe č. 1a tejto zápisnice je zoznam parciel, majetku Študijnej základniny v Opatovej nad Váhom, ktoré sa odovzdávajú Československým štátnym lesom, n.p. Bratislava.

17. Výzvou zo dňa 30.03.2006 vyzval žalobca Slovenský pozemkový fond žalovaného 1/ o navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam, k.ú. Opatová v pozemnoknižnej vložke č. 1 v zmysle § 5 ods. 1 zákona ako povinnú osobu na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam nachádzajúcim sa v k.ú. Opatová, ktoré tvoria poľnohospodársku pôdu, hospodárske budovy, iné stavby patriace k pôvodnej hospodárskej usadlosti, pričom nehnuteľnosti špecifikoval v prílohe k výzve podľa zápisu z pozemnoknižnej vložky č. 1 a identifikácie parciel. Pôvodným vlastníkom k nehnuteľnosti zapísaný v pozemkovej knihe je vedený Maďarský, kráľovský majetok študijný fond, teda mal za to, že je to cirkevná právnická osoba, ktorý bol vytvorený na základe rozhodnutia Márie Terézie a to je veľkým kráľovským diplomom zo dňa 25.03.1780. Ďalej vo výzve poukázal na tú skutočnosť, že Študijný fond základnina bol zriadený ako zbožná, nie svetská základnina a bol vytvorený výlučne z majetkov katolíckej cirkvi pre božstvá blahoslavenej Panny Márie v Turci, ktoré vlastnícky aj právomocou patrili Ostrihomskému arcibiskupovi Františkovi Forgáčovi. O využiteľnosti a najmä pôvode majetku v predmetnom k.ú. Opatová svedčia historické skutočnosti o pôsobení rehoľníkov v tejto lokalite pod označením Skalka historicky uznávané stavby kláštora na Skalke, pozostatok pôvodnej kaplnky na Skalke sv. Svorada a Benedikta.

18. Uznesením zo dňa 16.12.2009 súd prvej inštancie pripustil, aby do konania namiesto doterajšieho navrhovateľa vstúpila rímsko-katolícka cirkev biskupstvo Nitra so sídlom v Nitre z dôvodu, že apoštolskou konštitúciou Slovaciae sacrorum antistites jeho svätosť pápeža Benedikta XVI. datovanou 14.02.2008 bola vyhlásená územná reorganizácia rímsko-katolíckej cirkvi na Slovensku, pričom právnym nástupcom bratislavsko-trnavskej arcidiecézy na území dekanátov Bánovce nad Bebravou, Trenčín, Topoľčany, Nemšová, Radošina, Bošany, Lužianky, Hronský Beniadik, Šurany, Štúrovo, Vrábľa, Zlaté Moravce, Nové Zámky, Nitrianske Rudno, Molčanok, Nitra, Želiezovce je rímskokatolícka cirkev biskupstvo Nitra so sídlom v Nitre.

19. Uznesením zo dňa 24.07.2013, č.k. 19C/85/2007-409 súd prvej inštancie pripustil, aby do konania vstúpili na strane žalovaných ďalší účastníci a to Obvodný úrad Trenčín, Lesy SR a Mesto Trenčín s prihladením na ust. § 92 ods. 2, 3 O.s.p., kedy po začatí konania došlo k zmene správcov v časti nehnuteľností, ktoré sú predmetom konania, kedy správcami častí týchto nehnuteľností sa stali žalovaní, ktorí mali byť priradení do konania. Uznesením zo dňa 24.07.2014, č.k. 19C/85/2007-445 súd prvej inštancie následne pripustil zmenu žaloby v návaznosti na ust. § 95 ods. 1, 2 O.s.p., kedy žalobca požiadal o zmenu žaloby s prihladením na tú skutočnosť, že v roku 2012 boli vykonané pozemkové úpravy v k.ú. Opatová a teda po začatí konania došlo k prechodu v časti práv a povinností na nové osoby a došlo aj k zmene označenia pôvodných pozemnoknižných vložiek na nové listy vlastníctva.

20. Je nepochybné, že po zmenách v novembri roku 1989 štát pristúpil k náprave majetkových krívd, ktoré spôsobil v predchádzajúcom období, pričom boli prijaté reštitučné zákony č. 403/1990, zák.č. 282/1993 a v konečnom dôsledku aj zák.č. 161/2005 Z.z., ktorý v ust. § 1 upravuje navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam, ktoré neboli vydané podľa zák.č. 282/1993 Zb., pričom žalobca si uplatňuje právo na vydanie nehnuteľností práve v súlade s ust. zák.č. 161/2005 Z.z..

21. Zhodne so súdom prvej inštancie aj odvolací súd dospel k tomu právnomu záveru, že žalobca nie je oprávnenou osobou, ktorej by svedčil reštitučný titul v zmysle ustanovení citovaného zákona. Faktom je, že žalobca je registrovanou cirkvou, resp. je útvarom na území Slovenskej republiky, avšak v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by bol aj pôvodným vlastníkom sporných nehnuteľností, ktoré prešli do vlastníctva štátu v období od 02.11.1938 do 01.01.1990 na základe odňatia bez náhrady postupom podľa zák.č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zák.č. 46/1948 Zb. a novej pozemkovej reforme a rovnako nebolo preukázané, že by bol právnym nástupcom takéhoto vlastníka.

22. K tomuto záveru dospel súd prvej inštancie a zhodne s ním aj odvolací súd predovšetkým na základe skúmania historického vývoja v danej veci. V prejednávanej veci je nepochybné a v zásade zrejme aj medzi stranami sporu aj nesporné, že pápež Klement XIV. v roku 1773 zrušil mnohé cirkevné

rády jezuitov a majetok zrušených rádov dal do správy Arcibiskupstva ostrihomského. Iný pohľad na to mala cisárovná Mária Terézia, ktorá sa snažila majetky previesť pod korunu a o nich aj sama rozhodovať. Spor, ktorý z toho vznikol medzi ňou a pápežom sa nakoniec vyriešil tak, že Mária Terézia súhlasila, aby pôvodné cirkevné majetky sa dali na účely zvyšovania vzdelanosti. Mária Terézia takto z majetku uprázdnených opátstiev a prepozitúr klauzúl a kláštorov z majetku hnutelného a nehnuteľného zrušeného náboženského rádu Spoločnosti Ježišove, teda z majetku rímskokatolíckej cirkvi zakladá Verejný fond základninu, z čoho teda vyplýva, že tento fond je samostatná právnická osoba od cirkvi odlišná.

23. Pokiaľ vychádzame zo samotného prekladu dekrétu Márie Terézie z roku 1780 z latinčiny v tomto sa konštatuje, že Mária Terézia pre verejné školy a vzdelávací systém určenými a ich väčšiu časť uprázdnených majetkov týmto základom náboženskému rádu zrušenej spoločnosti predchodcami kráľmi Uhorska alebo aspoň s ich súhlasom, úplne všetky majetky huteľné i nehnuteľné spomenutého zrušeného Náboženského rádu spoločnosti Ježišovej a pod dispozíciu zverené akékoľvek náboženské fundácie, základniny, cirkevné donácie svojím spôsobom spravované a osobitne vydané fundačné listiny, aby sa nezastavilo a naopak, aby tieto zdroje pripadli pre obecné dobro, pre starostlivosť kráľovskú vo výchove a vzdelávaní mládeže venujeme do večného daru základniny študijnej a obecných škôl existujúce s predahom kráľovstve uhorskom a pripojených provinciách, udeľuje a potvrdzuje základniny administráciu politickej jurisdikcii a váženej študijnej komisii osobitne konštituovanej z grémia našej kráľovskej miestodržiteľskej rady, ustanovuje všeobecné privilégia a práva udelené spomenutému náboženskému rádu zrušenej Spoločnosti Ježišovej a potvrdzuje do generálnej základniny študijnej oslobodenie od cudzieho práva, rovnako preniesla na základe najvyššieho patronátneho práva a dozoru nad akýmkoľvek zbožnými základninami túto študijnú základninu a celý inštitút vzdelávania, v ktorýchkoľvek sporoch tak aktívne, ako aj pasívne týkajúcich sa akýchkoľvek majetkov huteľných a nehnuteľných. Zaopatrujeme, aby však nikdy v žiadnom čase ohľadom tejto základniny a skrze náš predošlých spôsobom učinenej večnej donácie a fundácie spor vzniknúť nemohol, tiež že majetky huteľné a nehnuteľné vkladáme do našej donácie a fundácie a milostivo ich uvádzame. Následne v bode 10 daného dekrétu je konkrétne uvedené, že pod túto základninu spadá Opátstvo sv. Benedikta Andreja na Skalke s prislúchajúcimi dedinami Opatová, Ujjesdo a Zliechov, dedinou Ľuborča udelenou pri založení oltáru Najsvätejšej trojice v slobodnom Kráľovskom meste Trenčín, ktoré všetky uvedené mestá v stolice Trenčianskej sú situované, ktoré kedysi kolégiu tohože mena prináležali.

24. Takýto záver je podložený účelom Študijného fondu, ktorý bol založený pre obecné dobro, pre starostlivosť o výchovu a vzdelávanie mládeže podľa zakladajúceho dekrétu Márie Terézie z 25.03.1780 a tiež spôsobom jeho správy, ktorá bola vykonávaná štátnymi orgánmi (kráľovská komora, miestodržiteľská rada, zvlášťne oddelenie bývalého uhorského ministerstva kultu a osvety, cirkevný referát pri ministerstve, centrálna komisia RK cirkevných majetkov, likvidačná komisia pre správu niektorých cirkevných majetkov atď., vid'. Nástin súkromného práva platného na Slovensku a Podkarpatskej rusi autorov Fajnor, Záturecký, Slovník verejného práva Československého, rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Československej republiky č. 16643/24, Uhorský náboženský študijný fond autora prof. PhDr. Petra Kónya PhD., majetky ostrihomského arcibiskupstva a iné cirkevné majetky na Slovensku v rokoch 1918 až 1955, Verejnej základniny Bratislava autora Štefana Tomana a Júliusa Urbanoviča. Z práce profesora PhDr. Petra Kónya PhD. študijný fond za výsostne verejný považoval aj minister barón Jozef Eötvös s tým, že rovnako aj väčšina katolíckych politikov pri vypracovaní koncepcie autonómnej uhorskej katolíckej cirkvi ani pri predpokladanej odluke od štátu, nepožadovali odovzdanie fondu do vlastníctva cirkvi. Výnimkou bol Štefan Apáthy, na ktorého práve vo svojom odvolaní poukazuje žalobca, ktorý sa snažil vo svojej analýze dokázať cirkevný charakter fondu argumentujúc legislatívou z feudálneho obdobia a minister gróf Ján Zichy predpokladajúci vo svojej koncepcii autonómnej cirkvi včlenenie fondu je jej majetku. Avšak spolu s prevzatím všetkých katolíckych škôl, ktoré dovtedy štát financoval.

25. O charaktere Študijného fondu ako verejného fondu, verejnej základniny svedčí nepriamo aj práca, Financovanie cirkvi v českých zemích v 20.století autora Petra Bradáča, z ktorej vyplýva, že ani náboženské fondy zriadené Jozefom II. a slúžiace výhradne potrebám rímskokatolíckej cirkvi nikdy neboli cirkevným majetkom, ale mali povahu samostatnej právnickej osoby (vid'. rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Československej republiky č. 3252/26).

26. Je nepochybné a v prejednávajúcej veci nesporné, že majetkový substrát tohto fondu bol vytvorený z majetku rímskokatolíckej cirkvi, avšak jednalo sa o samostatnú právnickú osobu s povahou verejného fondu, ktorá nebola nijako s rímskokatolíckou cirkvou viazaná.

27. Rovnako ani tzv. územný princíp aj s prihliadnutím na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo 119/02 nepreukazuje, že by rímskokatolícka cirkev bola právnym nástupcom Študijného fondu. Tento

rozsudok odôvodňoval právne nástupníctvo rímskokatolíckej cirkvi na Slovensku, pokiaľ ide o majetok vedený v pozemkových knihách na Ostrihomskú, Rábskú, či Jágerskú arcidiecézu. Ani Modus vivendi z roku 1927, ani apoštolské konštitúcie „ad ecclesiastici regiminis incrementum“ a „qui divino“ nestanovili právne nástupníctvo po Študijnej základnине, ale určili obvody diecéz na území Československej republiky. Územný princíp, ktorý má takto platiť v rímskokatolíckej cirkvi, tak môže myšlienky o právnom nástupníctve po študijnom fonde viesť vtedy, ak by tento fond preukázateľne zanikol a z nejakého dôvodu by sa dal dôvodne domnievať, že jeho nástupcom treba hľadať medzi subjektmi rímskokatolíckej cirkvi.

28. Bez právneho významu v prejednávanej veci nie je ani tá skutočnosť, aký je charakter majetku Študijného fondu pokiaľ má žalobca za to, že by sa malo jednať o majetok rímskokatolíckej cirkvi. Je potrebné poukázať na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Československej republiky č. 16643/24, z ktorého vyplýva, že cirkevný majetok bol a je majetkovou podstatou sui generis, ktorá slúži výhradne účelom konfesným a na ktorú platné právo nenazerá inak ako na predmet istej starostlivosti a dozoru štátnych orgánov. Správa majetku cirkevného je v rukách kléru a vplyv štátnej moci sa obmedzuje na intenzívny dozor a zákazy voľného nadobúdania scudzenia a zabavenia cirkevných statkov. Cirkevným majetkom - imaním rímskokatolíckej cirkvi sa má rozumieť súbor vecí a práv majúcich majetkovú cenu, ktoré patria cirkvi sú trvale spojené s niektorým cirkevným ústavom a slúži účelom cirkvi (viď. rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Československej republiky č. 9720/25). Z týchto rozhodnutí ako aj z oboznámených kanónov kódexu kánonického práva možno dovodiť, že cirkevným majetkom je taký majetok, ktorý patrí celej cirkvi, apoštolskému stolcu, cirkevnej právnickej osobe, slúži výhradne účelom cirkvi, jeho správa je v rukách cirkvi a z hľadiska štátu je len predmetom istej starostlivosti dozorov štátnych orgánov. Žiadnu z týchto podmienok súd nemal za splnenú. Majetok študijného fondu patril Študijnému fondu ako samostatnej právnickej osobe, verejnemu fondu, ktorý bol odlišný od rímsko-katolíckej cirkvi a nebol ani právnickou osobou. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že tento majetok neslúži výhradne potrebám rímskokatolíckej cirkvi, keď v konaní bolo preukázané, že z výnosov z jeho majetkov boli zabezpečované bývalé jezuitské gymnáziá, tzv. normálne školy, štátom podporované základné školy a postupom času nadobudli školy v Rakúsko-Uhorsku občiansky charakter. Študovali na nich nielen katolíci, ale aj protestantskí a židovskí žiaci aj s ohľadom na § 2 a 3 zák.č. 48 z 25.05.1868. Rímskokatolícka cirkev nemala na vyučovanie iných predmetov ako náboženstva na štátnych školách žiaden vplyv. Výchovné ústavy, ktoré sú celkom alebo sčasti zriadené alebo financované štátom môžu dnes užívať všetci občania bez ohľadu na ich vierovyznanie, šľachtické koncily, Kráľovská akadémia v Košiciach s dvojročným filozofickým a právnickým kurzom, Štátna školská práva ľudových škôl, či štipendiá pre učiteľov ľudových škôl. Ani správu študijného fondu nevykonávala cirkev, ale ako už bolo povedané orgány štátu, pričom ani po uzatvorení Modus vivendi z roku 1927 neprešla správa majetkov študijného fondu do rúk cirkvi (do správy apoštolského administrátora v Trnave, ktorý zriadil osobitnú ustanovizeň - ústrednú správu Dr. Jantauscha z niektorých cirkevných majetkov na Slovensku prešla len správa cirkevných majetkov maďarských cirkevných ustanovizní na území Slovenska) a majetky verejnoprávných základnín, teda aj Študijného fondu dostali osobitnú ústrednú správu, ktorá počnúc v roku 1935 začala pôsobiť ako Centrálna správa verejnozákladninných majetkov v Bratislave.

29. Suma sumárum teda možno konštatovať, že Študijný fond bol založený Máriou Teréziou z opustených cirkevných majetkov a skonfiškovaných majetkov niektorých reholí, čo však svedčí o pôvodne majetkovej podstate Študijného fondu, ale nie o jeho ďalšom charaktere. Cisár Jozef II. nariadil zlúčenie univerzitného a študijného fondu a inkameráciu týchto fondov, následkom čoho boli majetky fondov 02.02.1782 odovzdané Kráľovskej dvorskej komore a tento stav sa zmenil po smrti Jozefa II., kedy boli v roku 1793 majetky oboch fondov odňaté dvorskej komore a následne bola správa týchto majetkov daná späť Miestodržiteľskej rade.

30. Z hľadiska historického charakteru základnín osvedčuje správa likvidačnej komisie pre správu cirkevných majetkov na Slovensku, zriadená pri referáte Ministerstva školstva a Národnej osvety v Bratislave zo dňa 14.01.1927, ktorá sumarizuje historický vývoj Študijných základnín, pričom v správe sa okrem iného odvoláva na nález Najvyššieho správneho súdu zo dňa 22.03.1922 pod č. 4050, avšak s tým, že čo sa týka účelového majetku cirkevného viazaného nemožno priznávať, že by týmto bolo rozhodnuté aj pokiaľ sa týka práve predmetných a v pôvodnom Uhorskom zákonodarstva súhrnne verejnozákladninným pojmom označeným fondovým majetkom. Majetky náboženskej študijnej a univerzitnej základniny povahovej, ani po stránke historickej, ani po stránke formálnej a účelovej, nie sú účelovým majetkom cirkevným, ale verejnoprospešným a verejno-účelovými základnínami. Ďalej sa správa zaoberá historicky pojmom Náboženská základnina, Študijný alebo účelový fond a tiež pojmom Univerzitný fond. V správe sa tiež rozoberá obdobie po smrti Jozefa II. v roku 1793, kedy majetky oboch fondov boli odňaté Dvorskej komore a od 01. augusta tohože roku potiažne

po zrušení Veľkej výsadnej listiny univerzity na základe kráľovského rozhodnutia zo dňa 20.01.1804 bola správa majetkov späť daná Miestodržiteľskej rade a postupne bola zriadená tá samá správa, ktorá ohľadne týchto majetkov i na Slovensku až do štátnej prevratu zostala. Bola zriadená spoločná správa a spoločná pokladnica verejnozákonných majetkov pričlenená ako zvláštne oddelenie bývalého Uhorského ministerstva kultu a osvety zvané: Oddelenie verejných základnín. Ďalej sa v správe konštatuje, že akokoľvek prakticky medzi správou majetkov fondu, náboženského, študijného a univerzitného v bývalom Uhorsku nebolo žiadnych rozdielov ohľadne univerzitného fondu činil sa tento jaksi pragmatický rozdiel, že dôchodky tohto fondu boli v štátnom rozpočte vedené pri položke univerzít. Že uvedené fondové majetky boli svojou povahou verejný majetok, účelový a nie účelový majetok cirkevný, mimo horeuvedeného historického podkladu svedčia aj ďalšie zákonné články bývalého uhorského zákonodarstva, napr. Zákonné články II. z roku 1855 a LXV z roku 1912, podľa ktorých všetci úradníci a zamestnanci týchto majetkov boli čo do aktívnych a výsluhových pôžitkov i po stránke pragmatikálnej na roveň, respektíve identicky postavený zamestnancom štátnym. Tento stav správy majetkov fondových bol na území Slovenska prechodne a dočasne narušený štátnym prevratom. Ak by majetky týchto fondov zostavšie bez jednotného hlavného vedenia neboli vystavené záhube, minister s plnou mocou pre Správu Slovenska svojim Nariadením č. 6525/1919 zriadil Centrálnu komisiu pre správu RK majetkov na Slovensku i správu týchto fondových majetkov tejto komisii. Táto komisia bola zrušená Nariadením tohože ministerstva č. 9656/23 a výnosom Ministerstva školstva č. 108.207/23 bola zriadená a podpísaná Likvidačná komisia pre správu niektorých cirkevných majetkov na Slovensku pri referáte tohože Ministerstva v Bratislave. Týmito opatreniami nijako nebol narušený právny charakter fondových majetkov. Že sa jedná o majetok Verejnej základniny a o reštitúciu právneho stavu i po stránke formálnej a správnej, dôkazom toho je, že i sama podpísaná komisia i Referát ministerstva školstva pripravili odovzdanie správy týchto majetkov opäť do priamej pôsobnosti Ministerstva školstva a Národnej osvety v Prahe. Právne zastupovanie týchto majetkov v zmysle 84 paragrafu zákona číslo zákonného článku LIV. z roku 1882 náležalo verejnozákonnému fiškusovi teraz ho sprevádza Generálna finančná prokuratúra v Bratislave. Majetky náboženskej základniny, študijnej a univerzitnej základniny na Slovensku nie sú účelový viazaný majetok cirkevný, ale temer inkamerované v správe štátu sa nachodiacie verejno-prospešné verejné základniny. Je pravda, že Záborovým zákonom č. 215/1919 Zbierky zákona ohľadne fondových majetkov nebola stanovená výnimka, že by tieto boli zo záboru vylúčené a komisia požiadala, aby tieto základninné majetky boli zo záboru alimine vylúčené, avšak keďže tejto žiadosti nebolo vyhovené, komisia predkladala alternatívnu žiadosť pre praktické vyriešenie. Ďalej sa v správe sumarizuje aký majetok zostal náboženskej základniny a ako má byť s ním ďalej naložené. Ďalej sa zaoberá Študijnou základninou, rozsahom jej majetku, kde sa konkrétne spomína aj Opatová nad Váhom s tým, že na objekt Študijnej základniny v Opatovej nad Váhom a Zliechov v Gápeli bola tiež daná poznámka záboru, pričom sa jedná o väčšinu lesných majetkov a poľnohospodárske pozemky mimo deputátnych pozemkov sú jednak existenčnou podmienkou tam pracujúcej sklárne, ako zdroje výživy celého obyvateľstva obci Zliechov Gápel, žiada zdvorilo, aby tu od prídeldu bolo vôbec upustené, poťažne nakoľko by nejaký prídeld bol predsa nutný, nech sa to stane v zmysle bodu II. alternatívnej žiadosti. Správa sa tiež zaoberá majetkom univerzitnej základniny.

31. Ako bolo ďalej naložené s verejnými základninami svedčí inventár verejných základnín založený v Štátnom ústavnom archíve SSR, spracovaný Štefanom Tomanom a Júliusom Urbanovičom v Bratislave v roku 1975, kde sa sumarizuje vývoj správy verejných základnín z rokov 1919 až 1954, kde sa zároveň konštatuje, že pri vzájomnej zabezpečenia kontinuitu a riadneho hospodárenia nová štátna správa prostredníctvom Cirkevného referátu pri ministerstve s plnou mocou pre Správu Slovenska zriadila na týchto majetkoch na jar v roku 1919 dočasné trojčlenné kuratória. Ich úlohou bolo zistiť konečný stav beneficíí a dbať o zachovávanie ich účelom majetkovej podstaty. Takto bolo zriadených celkovo päť kuratorií a keďže ich činnosť nebola dostatočná minister s plnou mocou pre Správu Slovenska na základe § 14 zák.č. 64 Zbierky zákonov zo dňa 10.12.1918 uvalil na všetky majetky okrem iného aj základnín na území Slovenska nútený štátny dozor a zriadil Centrálnu komisiu pre Správu RK cirkevných majetkov na Slovensku, ktorá do správy postupne prevzala majetkové komplexy s tým, že táto Centrálna komisia bola zrušená Nariadením ministra s plnou mocou pre Správu Slovenska ku dňu 01.11.1923 a jej kompetencie boli prenesené na Likvidačnú komisiu pre Správu cirkevných majetkov na Slovensku zriadenú pri Referáte ministerstva školstva a Národnej osvety v Bratislave s tým, že na základe úpravy pomerov medzi Československým štátom a cirkvou reprezentovanou Vatikánom (Modus Vivendi) cirkevné majetky maďarských cirkevných ustanovizní na území Slovenska prešli do Správy apoštolského administrátora v Trnave, ktoré pre ich správu zriadil tzv. Ústrednú správu Dr. Pavla Jantouscha niektorých cirkevných majetkov na Slovensku. Pod Správou likvidačnej komisie zostali len majetky verejných základnín, pre ktoré bola zriadená Ústredná správa pod názvom „Centrálna

správa verejnozákadninných majetkov v Bratislave“. Pred rozbitím Československej republiky pod Správou likvidačnej komisie podliehali majetky Náboženského fondu, Študijného fondu, a okrem iného konkrétne sa tu spomína majetok v Opatovej a majetok Univerzitného fondu. Od roku 1938 do roku 1945 bola Likvidačná komisia zrušená a jej funkciu prevzala novozriadená päťčlenná „Správna rada verejnozákadninných majetkov na Slovensku“. Po oddelení základninných majetkov od cirkevných sa postupne oddeľovala aj agenda Verejných základnín od Správy cirkevných majetkov, čím sa vytvorila samostatná ustanovizeň, ktorej priamo podliehali Lesné hospodárske správy základnín.

32. Z tohto dôvodu dospel potom odvolací súd k tomu záveru, že Študijný fond je subjektom odlišným od rímsko-katolíckej cirkvi, nebol právnickou osobou rímskokatolíckej cirkvi a jeho majetok nebol majetkom cirkevným. Faktom je, že bol preukázaný prechod nehnuteľností v k.ú. Opatová, pôvodne zapísaným v pozemnoknižnom protokole č. 1 do vlastníctva štátu v rozhodnom období, avšak nestalo sa tak na ujmu žalobcu rímsko-katolíckej cirkvi, či inej cirkevnej právnickej osoby, keď títo neboli vlastníkom tohto majetku v čase prevzatia. Preto bola žaloba správne pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu zamietnutá.

33. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že na Okresnom súde Trenčín ako aj Krajskom súde v Trenčíne ako súde odvolacom prebehli viaceré konania týkajúce rovnakých nárokov, pričom v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 15C/87/2007 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne 5Co/376/2013 sa viedol spor Rímskokatolíckej cirkvi, biskupstvo Nitra proti žalovaným Lesom SR, týkajúcich sa rovnakej pozemnoknižnej vložke, avšak po identifikácii iných parciel z tejto pozemnoknižnej vložke, kde právoplatne bol návrh žalobcu zamietnutý z rovnakého dôvodu, t.z., kedy súd prvej inštancie zhodne s odvolacím súdom dospeli k záveru, že žalobca nie je vecne aktívne legitimovaný z rovnakých dôvodov ako v tomto prejednávanom spore. I v tomto spore sa konštatuje, že Rímsko-katolícku cirkev nemožno pokladať za právneho nástupcu Študijného fondu a to i s prihliadnutím na tú skutočnosť, že Študijná základnina nezanikla, nakoľko z uznesenia Vlády Československej republiky zo dňa 21.10.1952 vyplýva, že Študijný fond bol výslovne vyňatý zo zrušenia, ktoré dopadlo na všetky fondy účelov imania a nadácie správe ústredných úradov a ich orgánov. Rovnako sa súd v tomto konaní vysporiadal s tzv. územným princípom zakotveným v rozhodnutí NS SR, sp.zn. 3Cdo 119/02 a toto rozhodnutie nemení nič na závere súdu v tom smere, že navrhovateľ, ani iná cirkevná právnická osoba, či Rímsko-katolícka cirkev nie je právnym nástupcom Študijného fondu.

34. Z obdobných právnych záverov vychádzal Krajský súd v Trenčíne aj vo veciach vedených na Okresnom súde Trenčín pod sp.zn. 20C/102/2006, ktorá bola prejednávaná odvolacím súdom pod sp.zn. 6Co/856/2015, kedy v tomto spore sa Rímskokatolícka cirkev, biskupstvo Nitra domáhala vydania nehnuteľností voči Slovenskej republike - Lesy SR titulom reštitučného zákona č. 161/2005 Z.z., kde aj v tejto veci oba stupne súdov uzatvorili, že Rímsko-katolícka cirkev nie je právnym nástupcom Študijných základnín a preto pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie bola táto žaloba zamietnutá.

35. Uznesením Ústavného súdu SR III. ÚS 139/2016-17 bola odmietnutá sťažnosť Rímsko-katolíckej, biskupstvo Nitra, ktoré namietalo porušenie základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne 5Co/376/2013, kedy zo sťažnosti cirkvi vyplývalo, že považovala rozsudok krajského súdu za nesprávne rozhodnutie, ktoré je po skutkovej a právnej stránke nedostatočne zdôvodnené, pričom základnej sťažnostnej argumentácie nesúhlas sťažovateľky s posúdením aktívnej legitímácie v konaní pred všeobecnými súdmi, t.j. právneho nástupníctva po Študijnom fonde založenom cisárovnou Máriou Teréziou a tým aj posúdenie splnenia podmienok na vrátenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam v zmysle reštitučného zákona s tým, že ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci príslušnej hmotnoprávnej a procesnoprávne ustanovenia právnych predpisov podstatné pre posúdenie danej veci interpretovať a aplikovať súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické a preto celkom legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd dospel k záveru, že nedošlo ani k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky vlastníť majetok a právo na ochranu majetku a preto napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru.

36. Odvolací súd je si plne vedomý rozhodnutia Najvyššieho súdu 1Mcdo 9/2010. Rovnako sa stotožňuje v plnom rozsahu s konštatovaním Najvyššieho súdu v tom smere, že ratio legis zák.č. 161/2005 Z.z. je aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd spáchaných na majetku cirkvi a náboženských spoločností, pričom jeho cieľom bolo umožniť oprávneným osobám, ktoré nestihli uplatniť nárok v lehote určenej zákonom 282/93 Z.z.. Rovnako faktom je, že žalobca patrí medzi štátom registrované cirkvi a rovnako sa stotožňuje aj s konštatovaním v tom smere, že Modus Vivendi zo 17.12.1927 upravil vzťahy medzi Československou republikou a Svätou stolicou, kde následne boli určené obvody diecézne na území Československej republiky tak, aby sa tieto kryli so štátnymi hranicami. Rovnako faktom je, že z Nálezu Najvyššieho správneho súdu z 25.06.1925

pod č. 9720/26 platilo, že cirkevným majetkom sa rozumel súbor vecí a práv majúcich majetkovú cenu, ktoré patrili cirkvi, trvalo boli spojené s niektorým cirkevným účelom, ústavom a slúžili účelom cirkvi. Ako bolo konštatované v bode 27 rozhodnutia 5Co 58/2009 táto podmienka však splnená v prejednávanej veci nebola, pretože majetok neslúžil výhradne potrebám rímsko-katolíckej cirkvi, nakoľko z výnosu majetkov boli zabezpečované bývalé jezuitské gymnáziá, teda školy štátom podporované základné školy, ktoré nadobudli postupom času v Rakúsko-Uhorsku občiansko-právny charakter s tým, že Správu fondu nevykonávala cirkev, ale orgány štátu, pričom ani po uzavretí Modusu Vivendi v roku 1927 neprešla Správa majetku študijného fondu do rúk cirkvi, avšak majetkom verejno-právnych základnín aj Študijného fondu dostali osobitnú ústrednú správu, ktorú počnúc rokom 1935 bola zverená Centrálnej správe verejnozákladninných majetkov v Bratislave. To, že Študijná základnina netvorila súčasť hierarchického zriadenia rímsko-katolíckej cirkvi nespochybňuje vo svojom rozhodnutí Najvyšší súd v rozhodnutí 1Mcdo 9/2010, avšak v závere rozhodnutia uvádza, že pri výklade pojmu oprávnenej osoby nemožno obísť, aký bol pôvod - majetkový základ tohto fondu, z čoho je teda nesporné, že skutočne majetkovým základom fondu bol pôvodne cirkevný majetok, ktorý však tento charakter stráca dekrétom Márie Terézie, pričom zrejme účelom a zmyslom reštitučného zákona nie je a nemohlo byť na právo krívd spôsobenej cirkvi dekrétom Márie Terézie a následným historickým vývojom vo vzťahu k týmto majetkom, nakoľko obdobie definované reštitučným zákonom je definované za čas od náprava krívd na majetku cirkvi spôsobená v čase od 08.05.1945 židovským náboženským obciam od 02.11.1938 do 01.01.1990, čo však nie je prejednávaný prípad v spornej veci.

37. Vo vzťahu k rozhodnutiu 1Cdo 247/2006 toto rozhodnutie reaguje na reštitučný zákon č. 282/1993 Z.z. a nie na reštitučný zákon, ktorý je predmetom v tejto prejednávanej veci. Z obdobného princípu vychádzalo aj rozhodnutie 1Mcdo 9/2007, ktoré naväzuje na Reštitučný zákon č. 282/1993 Z.z. a teda nie z pohľadu Reštitučného zákona, ktorý bol predmetom tohto konania, pričom charakter a použitie fondu odôvodňuje odvolací súd v tomto rozhodnutí v bodoch 24., 27., 28. a 29. Tohto rozhodnutia.

38. Čo sa týka rozhodnutia 2Cdo 201/2009 vo vzťahu k charakteru a účelu Študijného fondu je potrebné poukázať okrem vyššie uvedeného aj na literatúru, z ktorej odvolací súd vychádzal pri posudzovaní tejto právnej veci ako Nástin súkromného práva platného na Slovensku a Podkarpatskej Rusi autorom Fajnor Záturecký, Slovník verejného práva Československého, Rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Československej republiky č. 16643/24, Uhorský náboženský študijný fond autora profesora PhDr. Petra Kónya PhD., majetky Ostrihomského arcibiskupstva a iné cirkevné majetky na Slovensku v rokoch 1918 až 1955, Verejné základniny Bratislava autora Štefana Tomana a Júliusa Urbanoviča, ďalej práca autora Petra Bradáča ako aj rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Československej republiky č. 3252/26.

39. Odvolací súd sa rovnako zaoberal aj rozhodnutím Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 216/2011, ktoré však vychádza zo skutkovo odlišného základu ako v prejednávanej veci, kedy je zrejme, že síce sa odvoláva na tento Reštitučný zákon č. 161/2005 Z.z., pričom toto rozhodnutie Ústavného súdu sa zaoberalo reštitučným nárokom rímsko-katolíckej cirkvi, ktorej nárok odvolací súd v žiadnom prípade nespochybňuje, pričom Ústavný súd sa v tomto rozhodnutí zaoberal ako náležitou výzvou na vydanie nehnuteľnosti, ktorú v tomto prípade odvolací súd nespochybňuje ako aj označenie nehnuteľností, ktoré majú byť predmetom vydania a rovnako odvolací súd nespochybňuje oprávnenie rímsko-katolíckej cirkvi domáhať sa svojich reštitučných nárokov v zmysle reštitučných zákonov. Z toho teda vyplýva, že v tomto kontexte sa Ústavný súd charakterom Študijnej základniny nezaoberal vôbec a preto na danú právnu vec nie je toto rozhodnutie použiteľné.

40. Odvolací súd o návrhu o prípustenie dovolania nerozhodoval vychádzajúc z aktuálnej procesnoprávnej úpravy podľa Civilného sporového poriadku, ktorý nahradil a zrušil do 30.06.2016 účinný Občiansky súdny poriadok vychádzajúc z prechodného ust. § 470 ods. 1 CSP (t.j. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti), ktorý procesný predpis podmienky prípustnosti dovolania zjednotil a novoprijatá právna úprava upúšťa od prípustnosti dovolania založenej rozhodnutím dovolacieho súdu.

41. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 § 396 ods. 1, CSP, kedy v spore úspešným žalovaným 1/, 2/, 3/, 4/ odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči žalobcovi, ktorý úspech vo veci nemal, pričom o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

42. Senát odvolacieho súdu rozhodol v prejednávanej veci pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).